Sygn. akt II K 18/17

WYROK ŁĄCZNY
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR del do SO Anita Kowalczyk - Makuła

Protokolant: st. sekr. sąd**.** Agata Polkowska

w obecności prokuratora Małgorzaty Podniesińskiej

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2017 r.

sprawy ***D. P.*** , syna J. i J. z domu P. (1)

urodzonego w dniu (...) w O.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. ***Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 21 grudnia 1998 r., sygn. VIII K 17/97*** za czyn z art. 167 § 1 dkk, popełniony w dniu 10 sierpnia 1993 r., na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej katy pozbawienia wolności skazanemu zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 11 sierpnia 1993 r. do dnia 11 sierpnia 1995 r. , przy czym wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2000 r., sygn. II A Ka 32/00 w ten sposób, że podstawa prawa skazania D. P. i innych została uzupełniona o art. 4 § 1 kk;

II. ***Sądu Rejonowego w Jarosławiu z dnia 7 listopada 2003 r., sygn. II K 414/02*** za czyn z art. 189 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. art. 11 § 2 kk, popełniony w okresie od 6 kwietnia do 9 kwietnia 2000 r., na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. art. 11 § 3 kk na karę 5

(pięciu) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk na karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych ; na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 11 lipca 2000 r. do dnia 7 listopada 2003 r. ;

III. ***Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 1 lutego 2008 r., sygn. XVII K 222/94*** za czyn: z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełniony w okresie od 23 marca 1992 r. do dnia 18 grudnia 1992 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności , za czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełniony w okresie od 12 czerwca 1992 r. do 8 lutego 1993 r. na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 263 § 2 kk, popełniony w okresie od dnia bliżej nieustalonego do dnia 8 lutego 1993 r., na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności **,** na podstawie art. 85 kk i art. 86 kk wymierzono skazanemu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 63 § 1 kk na jej poczet zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 8 lutego 1993 r. do dnia 21 czerwca 1993 r. ;

IV. ***przy czym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 kwietnia 2009 r., sygn. XVII K 290/08,*** na podstawie art. 569 § 1 i 2 kpk, art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączono skazanemu kary pozbawienia wolności orzeczone w wyrokach Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 21 grudnia 1998 r., sygn. VIII K 17/97 i Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 1 lutego 2008 r., sygn. XVIII K 222/94 , wymierzając karę łączną 4 (czterech) lat i 6

(sześciu) miesięcy pozbawienia wolności , na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczono skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach: od 11 sierpnia 1993 r. do dnia 11 sierpnia 1995 r. i od 8 lutego 1993 r. do dnia 21 czerwca 1993 r. ;

V. ***Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 23 października 2009 r., sygn. II K 53/08*** za czyn z art. 282 kk w zb. z art. 252 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełniony w okresie od 17 lutego 2000 r. do dnia 19 lutego 2000 r., na podstawie art. 282 kk w zw. art. 11 § 3 kk na karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk na karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych , na podstawie art. 63 § 1 kpk na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 11 lipca 2005 r. do dnia 10 kwietnia 2008 r. , przy czym wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 10 września 2010 r., sygn. II A Ka 102/10 w ten sposób, że uznano iż czyn wyczerpał dyspozycję art. 282 kk w zb. z art. 189 § 1 kk w z zw. z art. 11 § 2 kk.

orzeka:

I. na podstawie art. 569 § 1 kpk w zw. z art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w brzmieniu przepisów obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 19 ust 1 Ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U z 20 marca 2015r. poz. 396) łączy jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone wobec ***D. P.*** wyrokami Sądu Rejonowego w Jarosławiu z dnia 7 listopada 2003 r. w sprawie sygn. II K 414/02 oraz Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 23 października 2009 r., w sprawie sygn. II K 53/08 i wymierza skazanemu karę łączną ***8***

(ośmiu) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 kpk w brzmieniu przepisu obowiązującego do dnia 30 czerwca 2015 r. , na poczet orzeczonej w pkt I kary łącznej 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności zalicza skazanemu okresy odbywania kary pozbawienia w sprawie II K 414/02 od dnia 11 lipca 2000 r. do dnia 11 lipca 2005 r. oraz w sprawie II K 53/08 od dnia 11 lipca 2005 r. do dnia 10 kwietnia 2008 r. ;

III. na podstawie art. 569 § 1 kpk w zw. z art. 85 kk , art. 86 § 1 i 2 kk w brzmieniu przepisów obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 19 ust 1 Ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U z 20 marca 2015r. poz. 396) łączy kary grzywny orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Jarosławiu z dnia 7 listopada 2003 r. w sprawie sygn. II K 414/02 oraz Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 23 października 2009 r. w sprawie sygn. II K 53/08 i wymierza skazanemu ***D. P.*** karę łączną grzywny w wysokości 250 (dwieście) stawek dziennych , ustalając wysokość stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych ;

IV. w pozostałej części połączone wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu;

V. na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 kpk postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym połączenia skazanemu kar pozbawienia wolności orzeczonych w wyrokach Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 21 grudnia 1998 r., sygn. VIII K 17/97 i Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 1 lutego 2008 r., sygn. XVIII K 222/94, objętych wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 kwietnia 2009 r., sygn. XVII K 290/08 - umarza ;

VI. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. II K 18/17

UZASADNIENIE

W dniu 2 marca 2017 r. (data prezentaty) do Sądu Okręgowego w Siedlcach wpłyną wniosek skazanego D. P., inicjujący postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

Wniosek o sporządzenie uzasadnienia co do całości rozstrzygnięcia wnieśli skazany i jego obrońca oraz co do wymiaru kary –prokurator .

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego i ujawnionego w sprawie w toku rozprawy, sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. P. został skazany prawomocnymi wyrokami:

VI. ***Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 21 grudnia 1998 r., sygn. VIII K 17/97*** za czyn z art. 167 § 1 dkk, popełniony w dniu 10 sierpnia 1993 r., na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej katy pozbawienia wolności skazanemu zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 11 sierpnia 1993 r. do dnia 11 sierpnia 1995 r. , przy czym wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2000 r., sygn. II A Ka 32/00 w ten sposób, że podstawa prawa skazania D. P. i innych została uzupełniona o art. 4 § 1 kk;

VII. ***Sądu Rejonowego w Jarosławiu z dnia 7 listopada 2003 r., sygn. II K 414/02*** za czyn z art. 189 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. art. 11 § 2 kk, popełniony w okresie od 6 kwietnia do 9 kwietnia 2000 r., na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. art. 11 § 3 kk na karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk na karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 30

(trzydzieści) złotych ; na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 11 lipca 2000 r. do dnia 7 listopada 2003 r.;

VIII. ***Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 1 lutego 2008 r., sygn. XVII K 222/94*** za czyn: z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełniony w okresie od 23 marca 1992 r. do dnia 18 grudnia 1992 r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności , za czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełniony w okresie od 12 czerwca 1992 r. do 8 lutego 1993 r. na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 263 § 2 kk, popełniony w okresie od dnia bliżej nieustalonego do dnia 8 lutego 1993 r., na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności **,** na podstawie art. 85 kk i art. 86 kk wymierzono skazanemu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 63 § 1 kk na jej poczet zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 8 lutego 1993 r. do dnia 21 czerwca 1993 r. ;

IX. ***przy czym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 kwietnia 2009 r., sygn. XVII K 290/08,*** na podstawie art. 569 § 1 i 2 kpk, art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączono skazanemu kary pozbawienia wolności orzeczone w wyrokach Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 21 grudnia 1998 r., sygn. VIII K 17/97 i Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 1 lutego 2008 r., sygn. XVIII K 222/94 , wymierzając karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności , na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczono skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach: od 11 sierpnia 1993 r. do dnia 11 sierpnia 1995 r. i od 8 lutego 1993 r. do dnia 21 czerwca 1993 r. ;

X. ***Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 23 października 2009 r., sygn. II K 53/08*** za czyn z art. 282 kk w zb. z art. 252 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełniony w okresie od 17 lutego 2000 r. do dnia 19 lutego 2000 r., na podstawie art. 282 kk w zw. art. 11 § 3 kk na karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk na karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych , na podstawie art. 63 § 1 kpk na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 11 lipca 2005 r. do dnia 10 kwietnia 2008 r. , przy czym wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 10 września 2010 r., sygn. II A Ka 102/10 w ten sposób, że uznano iż czyn wyczerpał dyspozycję art. 282 kk w zb. z art. 189 § 1 kk w z zw. z art. 11 § 2 kk.

Aktualnie D. P. odbywa karę pozbawienia wolności w sprawie sygn. XVII K 290/08 i od połowy sierpnia 2017r. przebywa w Zakładzie Karnym Warszawa Białołęka . Karę tę rozpoczął odbywać w AŚ Warszawa – Grochów w dniu

23.11.2016 r., po tym jak został zatrzymany przez funkcjonariuszy KPP w O. na podstawie krajowego listu gończego . Wcześniej , w związku z niezgłoszeniem się do odbycia kar pozbawiania wolności orzeczonych w sprawach sygn. XVII K 290/08 i sygn. II K 53/08 , skazany był przez kilka lat poszukiwany listem gończym oraz wydano wobec niego Europejski Nakaz Aresztowania .

Od dnia 02.01.2017 r. skazany przebywał w ZK w Kamińsku. Z opinii dyrektora tej jednostki penitencjarnej wynikało , iż zachowanie skazanego podczas wykonywania przez niego kary pozbawienia wolności ocenić należało jako pozytywne, dobre i stabilne. Nie był karany dyscyplinarnie, raz był nagrodzony. D. P. nie sprawiał problemów wychowawczych. Zgodnie funkcjonował w grupie skazanych. Był regulaminowy w stosunku do przełożonych. Jako uczestnik popkultury przestępczej, nie przejawiał negatywnych zachowań na tym tle. Nie był zatrudniony na terenie ZK i nie wykazywał w tym zakresie inicjatywy. Przejawiał natomiast wysoką motywację do dalszego kształcenia i złożył prośbę o skierowanie do nauki w liceum ogólnokształcącym . Jak wynikało z opinii , na temat dotychczasowego postępowania i popełnionych czynów , skazany unikał wypowiedzi. Plany na dalsze życie wiąże z osobami najbliższymi konkubiną i mającą problemy zdrowotne matką , z którymi utrzymuje pozytywne relacje.

Od połowy sierpnia 2017r. skazany został przeniesiony do Zakładu Karnego Warszawa Białołęka , gdzie jak wynika z jego pisma (k. 95-95v) oraz informacji obrońcy , zamierza kształcić się w liceum ogólnokształcącym.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

odpisu wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach w sprawie II K 53/08 (k. 14) , odpisu wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie w sprawie II AKa 102/10 (k. 15), danych o karalności (k. 18-20) , odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Jarosławiu w sprawie II K 414/02 (k. 23-24) , odpisu wyroku w sprawie Sądu Okręgowego w Krośnie, Ośrodek Zamiejscowy w Przemyślu w sprawie VI Ka 113/04 (k. 25-31), odpisu wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie XVIII K 290/08 (k. 29-31) **,** opinii o skazanym z jednostki penitencjarnej (k. 54), akt SO w Siedlcach w sprawie II K 53/08 wraz z aktami II Kop 34/11, akt SR w Jarosławiu w sprawie II K 414/02 wraz z aktami wykonawczymi , akt SO w Warszawie w sprawie XVIII K 290/08, dokumentów dotyczących stanu zdrowia J. P. (1) (k. 12, 91-92).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd zgodnie z art. 19 ust 1 , wchodzącej z dniem 1 lipca 2015r. , Ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U 2015.396) , przy wydaniu wyroku łącznego stosował przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. Wszystkie bowiem wymienione wyżej kary , zapadłe wobec skazanego , zostały orzeczone przed dniem 1 lipca 2015r. Ostatni z wyroków tj. SO w Siedlcach w sprawie sygn. akt II K 53/08 , uprawomocnił się bowiem w dniu 10 września 2010r. W rozpoznawanej sprawie nie było też podstaw do zastosowania ust 2 art. 19 Ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw. Pamiętano przy tym , że przy wymiarze kary łącznej w wyroku łącznym tylko na podstawie kar prawomocnie orzeczonych do dnia 30 czerwca 2015r. , zasada sformułowana w treści art. 19 ust 1 ustawy nowelizującej wyłącza stosowanie art. 4 § 1 kk. Przepisy intertemporalne (przejściowe), zawarte w przepisie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20.03.2015 r., oz. 396) jednoznacznie wykluczają stosowanie nowego stanu prawnego w odniesieniu do skazanego, wobec którego po dniu 01 lipca 2015 r. nie uprawomocnił się żaden wyrok skazujący. Wyprzedzają i wykluczają one stosowanie art. 4 § 1 kk (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 października 2016 r., sygn. III KK 126/16, LEX nr 2123255, uzasadnienie postanowienia SN z dnia 16 lutego 2017r. w sprawie II KK 347/16 OSN Izba Karna i Wojskowa zeszyt 8/2017) . Z tych względów nie analizowano więc kwestii , która z ustaw byłaby względniejsza przy ustalaniu wymiaru kary łącznej . Zapatrywania sądu w tym zakresie podzielali prokurator oraz obrońca skazanego .

Dlatego sąd badał przesłanki wymierzenia kary łącznej przewidziane w art. 85 kk w brzmieniu ustalonym ustawą o zmianie ustawy Kodeks Karny z dnia 05 listopada 2009 r. (Dz. U. 2009.206.1589), a podejmując decyzję miał na uwadze art. 569 § 1 kpk w brzmieniu pierwotnym Kodeksu postępowania karnego z dnia 06 czerwca 1997 r. (Dz. U. 1997.89.555) . Pamiętał też o obowiązującym do 1 lipca 2015r. art. 92 kk , który stanowił , iż wydaniu wyroku łącznemu

nie stoi na przeszkodzie , że poszczególne kary za zbiegające się przestępstwa zostały już w całości lub części wykonane . Tak było bowiem w przypadku kar orzeczonych wyrokiem SR w Jarosławiu , które w całości zostały wykonane. Choć w sprawie II K 53/08 wobec D. P. został wydany Europejski Nakaz Aresztowania , to został zatrzymany w Polsce na podstawie krajowego listu gończego . Dlatego też nie było , w ocenie sądu , potrzeby odbierania od skazanego oświadczenia w przedmiocie zrzeczenia się zasady specjalności .

Zgodnie z treścią powołanego wyżej art. 85 kk , jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy choćby nieprawomocny wyrok, co do któregokolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo podlegające łączeniu , sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Wymierzona kara nie może ponadto być niższa od którejkolwiek z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa i nie może przekraczać sumy kar wymierzonych.

W niniejszej sprawie postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego zostało wszczęte na wskutek wniosku skazanego (k. 3-8) , który wnosił o połączenie kar pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach II K 53/08 i II K 414/02 . Sąd w myśl obowiązujących przepisów , wydając wyrok łączny w sprawie D. P. , wziął jednak pod uwagę wszystkie orzeczenia zapadłe ostatnio w jego sprawach karnych , co było obowiązkiem sądu wynikającym zarówno z procesowej normy z art. 570 k.p.k., jak też normy materialno – prawnej zawartej w art. 85 k.k. W stosunku do skazanego zapadły także prawomocne wyroki skazujące w sprawach VIII K 17/97 i XVII 222/94 , połączone węzłem kary łącznej orzeczonej w sprawie XVII K 290/08 . Wszystkie te wyroki sąd miał obowiązek objąć postępowaniem o wydanie wyroku łącznego .

W przedmiotowej sprawie , Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości, iż realny zbieg przestępstw, o jakim stanowił przepis art. 85 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., zachodził w odniesieniu do czynów, za które D. P. został skazany w sprawach ***II K 414/02*** i ***II K 53/08***. W konsekwencji, łączeniu podlegały kary pozbawienia wolności i kary grzywny wymierzone skazanemu w wyrokach: II K 414/02 Sądu Rejonowego w Jarosławiu z dnia 7 listopada 2003 r., tj. kara 5 lat pozbawienia wolności oraz kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 30 zł każda stawka oraz II K 53/08 Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 23 października 2009 r., tj. kara 6 lat pozbawienia wolności oraz kara grzywny w wymiarze 200 stawek po 30 zł każda stawka . W sprawie II K 53/08 czyn z art. 282 kk w zb. z art. 189 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk został popełniony w okresie od dnia ***17 lutego 2000 do dnia 19 lutego 2000 r.*** zaś wyrok w tej sprawie wydany w dniu 23 października 2009r. Pierwszy z wyroków dotyczących skazanego , w sprawie II K 414/02 , o czyn z art. z art. 189 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. art. 11 § 2 kk, popełniony w okresie ***od 6 kwietnia do 9 kwietnia 2000 r.*** , był wydany w dniu ***07 listopada 2003 r.*** Czyn ze sprawy VIII K 17/97 został popełniony w dniu 10 sierpnia 1993r. zaś ze sprawy XVII K 222/94 w okresie od 23 marca 1992r. do dnia 18 grudnia 1992r. Nie podlegały więc łączeniu ze wskazanymi wyżej karami , gdyż wyrok w sprawie VIII K 17/97 został wydany w dniu ***21 grudnia 1998r***.

W myśl przepisu art. 86 § 1 kk, górną granicą kary łącznej pozbawienia wolności, możliwą do orzeczenia w tej sprawie, była suma kar jednostkowych ze spraw podlegających łączeniu, tj. ze spraw II K 414/02 i II K 53/08, a zatem kara 11 lat pozbawienia wolności. Dolną granicę stanowiła natomiast najwyższa z kar jednostkowych, w tym przypadku kara 6 lat pozbawienia wolności, orzeczona w sprawie II K 53/08.

W odniesieniu do kary grzywny górną granicę stanowiła kara 300 stawek dziennych zaś dolną – kara 200 stawek dziennych . W obydwu powyższych sprawach podstawą wymiaru kary grzywny był przepis art. 33 § 2 kk zaś wysokość ustalonej stawki wyniosła 30 zł .

W orzecznictwie podkreśla się, iż wydając wyrok łączny sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważenia tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kary w poprzednio osądzonych sprawach, lecz powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto powinien rozważyć, czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków, przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej (tak np. Sąd Najwyższy w wyroku z 28.05.1998 r. w sprawie

IVKR 213/83, opubl. W OSNKW 1984/5-6/65, podobne stanowisko w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 28.05.1998 r. w sprawie II AKa 95/98 opubl. w KZS 1998/6/13, wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28.11.1996 r w sprawie IIAKa 220/96, opubl. w Prok.i Pr.1997/5/15, wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15.05.1990 w sprawie IVKR80/90 opubl. w LEX nr 22064). Dlatego orzekając karę łączną Sąd Okręgowy nie brał pod uwagę okoliczności charakteryzujących popełnione przez skazanego przestępstwa, które zostały już uwzględnione w ramach kar jednostkowych. Priorytetowe znaczenie miał natomiast związek czasowy oraz podmiotowo-przedmiotowy między przestępstwami, za które D. P. został skazany w sprawach II K 414/02 i II K 53/08.

Kwalifikacja prawna przestępstw, za które został on skazany w tych sprawach to art. 189 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. art. 11 § 2 kk (II K 414/02) oraz art. 282 kk w zb. z art. 189 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (II K 53/08) – była praktycznie tożsama. Czyny te skierowane były przeciwko tym samym dobrom, przy czym w pierwszej z w/w spraw wymuszenie rozbójnicze przypisane D. P. było w formie usiłowania . Schemat przestępczego działania D. P. był więc jednakowy . Czyny te zostały popełnione w okresie od 6 do 9 kwietnia 2000 r. (II K 414/02) oraz od 17 do 19 lutego 2000 r. (II K 53/08). Ich związek podmiotowo-przedmiotowy i czasowy także jest zatem dość bliski – dzieli je niecałe 2 miesiące.

Uwzględniając realia tej sprawy, w tym przede wszystkim w/w związek czasowy i podmiotowo-przedmiotowy, postawę skazanego podczas wykonywania kary pozbawienia wolności i jego postępy resocjalizacyjne, okoliczności wynikające z kodeksowych dyrektyw wymiaru kary łącznej, jak również orzecznictwo Sądu Najwyższego , sądów powszechnych i poglądy w zakresie problematyki kary łącznej prezentowane w doktrynie, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw zarówno do zastosowania najbardziej rygorystycznego modelu kary łącznej, tj. zasady kumulacji, ani też najbardziej korzystnego dla skazanego systemu absorpcji. W tej sytuacji zastosowano zasadę asperacji. Z jednej strony pozwoli ona uniknąć nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw, do czego prowadziłaby dyrektywa absorpcji (oznaczająca w istocie wymiar kary łącznej ściśle ograniczony do kary jednostkowej za jedno z przestępstw pozostających w zbiegu oraz praktyczną bezkarność w zakresie drugiego czynu skazanego), a z drugiej strony pozwali uniknąć konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikającej z orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasad racjonalności wymiaru kary i zasad humanitaryzmu stosowania kar.

Jakkolwiek przy orzekaniu kary łącznej możliwe jest zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak należy pamiętać, że zastosowanie każdej z tych zasad jest rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo i wymaga wnikliwego umotywowania w uzasadnieniu wyroku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 sierpnia 2015 r., sygn. II AKa 134/15, Legalis Numer 1410149).

Wyrok łączny jest instytucją mająca racjonalizować wymiar kary, a nie służyć wyłącznie poprawie sytuacji skazanych. Zastosowanie postulowanej przez skazanego D. P. absorpcji przy wymiarze kary łącznej , byłoby sprzeczne z zapobiegawczymi i wychowawczymi celami kary i działałoby demoralizująco nie tylko na D. P., ale i na innych sprawców przestępstw, służąc odbieraniu kary łącznej jako instytucji będącej swoistym premiowaniem popełniania przestępstw, do czasu wydania wyroku, stanowiącego cezurę kolejnego realnego zbiegu przestępstw.

Reasumując powyższe, w ocenie Sądu Okręgowego, zastosowanie zasady absorpcji w tej sprawie kłóciłoby się zarówno z prewencją indywidualną, jak i generalną.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż w wyniku połączenia kar jednostkowych ze spraw II K 414/02 i II K 58/03 karą łączną, obdarzoną przymiotem współmierności, a jednocześnie zasłużoną i sprawiedliwą, będzie w sytuacji procesowej D. P. kara 8 lat pozbawienia wolności i kara grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych po 30 zł każda stawka.

Wymiar orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary grzywny różni się tym samym drastycznie od mechanizmu sumowania kar jednostkowych, którą postulował prokurator. Zdaniem Sądu Okręgowego, orzeczona

kara łączna pozbawienia wolności i kara łączna grzywny będzie stanowić właściwe podsumowanie całokształtu działalności przestępczej skazanego.

Dodać przy tym należy to, że skazany w zakładzie karnym przestrzega regulaminu odbywania kary, nie wchodzi w konflikty z innymi osadzonymi i deklaruje krytyczny stosunek do swojego postępowania , czego odzwierciedleniem były m.in. jego liczne pisma procesowe składane w czasie trwania niniejszego postępowania. Oczywiście podlegało to uwzględnieniu, niemniej jednak, nie mogło być okolicznością, która w decydującej mierze, jak tego żąda skazany, wpłynęłaby na wymiar orzeczonej kary łącznej. Taka postawa jest obowiązkiem każdej osoby przebywającej w warunkach izolacyjnych. Świadczy o postępującym procesie jego resocjalizacji i chęci powrotu do życia poza warunkami więziennymi.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, zachowanie skazanego w czasie wymierzania kary łącznej może mieć znaczenie dla wymiaru kary, ale ma ono jedynie funkcję subsydiarną (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 września 2013 r., sygn. II AKa 142/13, LEX nr 1366142).

Odnośnie zachowania D. P. po wydaniu w stosunku do niego prawomocnych wyroków uwadze sądu nie mogło umknąć także to, iż skazany nie przystąpił dobrowolnie do wykonywania kary pozbawienia wolności, lecz wręcz przeciwnie – nastąpiło jego przymusowe doprowadzenie, przez okres ponad 5 lat był poszukiwany listem gończym, a nawet wydano wobec niego Europejski Nakaz Aresztowania. Celowe uchylanie się odpowiedzialności za swoje czyny po stronie skazanego jest zatem bezdyskusyjne i musiało znaleźć swoje wyważone odzwierciedlenie w wymiarze kary łącznej.

W przekonaniu Sądu Okręgowego, analogiczne uwagi w stosunku do przedstawionych w powyższym judykacie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, sygn. II AKa 142/13 o subsydiarnym charakterze okoliczności branych pod uwagę przy wymiarze kary łącznej dotyczą sytuacji rodzinnej skazanego i deklarowanej przez niego chęci podjęcia całodobowej opieki nad schorowaną matką w podeszłym wieku. Zwrócić należy przy tym uwagę, iż sytuacja, w jakiej znalazł się D. P. nie jest odosobniona w stosunku do innych skazanych posiadających rodziny: małoletnie dzieci i rodziców, wymagających wsparcia, pomocy i opieki. Dlatego też, wbrew stanowisku prezentowanemu przez skazanego, jego poprawne zachowanie w jednostce penitencjarnej skorelowane z chęcią pomocy matce, nie może implikować automatycznie zasadności zastosowania wobec niego zasady pełnej absorpcji.

Na podstawie art. 577 kpk w brzmieniu przepisu obowiązującego do dnia 30 czerwca 2015 r., na poczet orzeczonej kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności Sąd Okręgowy zaliczył skazanemu okresy odbywania kary pozbawienia wolności w sprawie II K 414/02 od dnia 11 lipca 2000 r. do dnia 11 lipca 2005 r. oraz w sprawie II K 53/08 od dnia 11 lipca 2005 r. do dnia 10 kwietnia 2008 r.

W pozostałej części połączone wyroki pozostawiono do odrębnego wykonania.

Na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 kpk umorzono postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym i połączenia skazanemu kar pozbawienia wolności orzeczonych w wyrokach Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 21 grudnia 1998 r., sygn. VIII K 17/97 i Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 1 lutego 2008 r., sygn. XVIII K 222/94, objętych wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 kwietnia 2009 r., sygn. XVII K 290/08. Oczywistym jest, że powaga rzeczy osądzonej (art. 17 § 1 pkt 7 kpk) w postępowaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego stanowi przeszkodę do wydania kolejnego wyroku łącznego. Ukonstytuowany w art. 17 § 1 pkt 7 kpk bezwzględny nakaz umorzenia postępowania karnego, gdy wcześniejsze postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone (res iudicatae), ma pełne odniesienie do postępowań w przedmiocie wydania wyroku łącznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2015 r., sygn. III KK 308/15, opubl. Prok. i Pr. 2015/12/12; KZS 2015/12/22, Legalis Numer 1330118). Powaga rzeczy osądzonej w postępowaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego stała się przedmiotem szczegółowych rozważań Sądu Najwyższego, który w postanowieniu z dnia 10 lutego 2017 r., sygn. IV KK 6/17 jednoznacznie orzekł, iż powaga rzeczy osądzonej (art. 17 § 1 pkt 7 kpk) w postępowaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego stanowi przeszkodę do wydania wyroku łącznego. Dotyczy to sytuacji, gdy przedmiotem takiego wcześniejszego postępowania były tożsame wyroki, co do których zapadło

prawomocne orzeczenie rozstrzygające kwestie orzeczenia kary łącznej (LEX nr 2216095). Brak było bowiem podstaw do rozwiązywania uprzednio orzeczonego w wyroku łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 kwietnia 2009 r., sygn. XVII K 290/08 węzła kary łącznej . Nie zaistniały bowiem żadne nowe okoliczności , które uzasadniałyby potrzebę wydania nowej kary łącznej obejmującej skazania w sprawach Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 21 grudnia 1998 r., sygn. VIII K 17/97 i Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 1 lutego 2008 r., sygn. XVIII K 222/94.

Mając na względzie sytuację materialną skazanego D. P., fakt odbywania przez niego kary pozbawienia wolności, której koniec jest dość odległy oraz to, iż w warunkach jednostki penitencjarnej nie jest zatrudniony, sąd na podstawie art. 624 kpk zwolnił go z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.